

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **Y. Y.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2023, č. j. MV-170905-5/SO-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2024, č. j. 45 A 1/2024-43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 10. 2024, č. j. 45 A 1/2024-43, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka, zda správní orgány správně zastavily řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a zda posoudily přiměřenost dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

[2] Žalobkyně měla na území povolený pobyt na základě zaměstnanecké karty v období od 26. 3. 2020 do 25. 3. 2022. Dne 8. 2. 2022 podala žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Ministerstvo její žádost zamítlo dne 11. 5. 2022. Následně dne 28. 6. 2022 podala žalobkyně odvolání, které pro opožděnost žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 14. 10. 2022. Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (tehdy místně příslušný) rozsudkem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 59 A 81/2022-33, rozhodnutí žalované ze dne 14. 10. 2022 zrušil pro vadu řízení, která spočívala v nesprávném doručování v řízení v prvním stupni, a vrátil jí věc k dalšímu řízení. Z téhož důvodu pak žalovaná zrušila i rozhodnutí ministerstva ze dne 11. 5. 2022 a vrátila mu věc k dalšímu řízení.

[3] Dne 14. 4. 2023 žalobkyně zaslala ministerstvu podání nazvané oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 6. 2023 (dále jen „ZoPC“),

a alternativně žádost o změnu obsahu podání (žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty) podle § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Sdělením ze dne 12. 5. 2023 ministerstvo žalobkyni oznámilo, že nesplňuje podmínky podle § 42g odst. 7 a 8 ZoPC. V odůvodnění sdělení uvedlo, že pro změnu zaměstnavatele je třeba předložit doklad, že pracovní poměr trvá nebo kdy skončil, což žalobkyně neučinila. Ostatně by nebyla splněna ani podmínka, podle které je třeba podat oznámení o změně zaměstnavatele do doby uvedené v § 63 ZoPC. O druhé alternativní žádosti, o změnu obsahu podání, ministerstvo rozhodlo usnesením ze dne 21. 8. 2023, kterým změnu obsahu žádosti nepovolilo s odůvodněním, že nejsou splněny podmínky § 41 odst. 1 a 8 správního řádu. Ministerstvo předně zdůraznilo, že změnou obsahu žádosti je taková změna, kterou by nebylo možné učinit jinak. V tomto případě nelze změnu obsahu žádosti provést, protože tomu brání úprava ZoPC, konkrétně § 42g tohoto zákona. Kromě toho, žalobkyně by stejně nemohla být na požadované pozici zaměstnána, protože jí na ni nebyla vydána zaměstnanecká karta a ani nebyly splněny podmínky pro oznámení podle § 42g odst. 7 a 8 ZoPC. I kdyby proto došlo ke změně obsahu podání, ZoPC by neumožňoval žádosti vyhovět. Z procesní opatrnosti ministerstvo dodalo, že v tomto případě není splněna ani podmínka hrozby vážné újmy, ke které se stručně vyjádřilo. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 12. 12. 2023.

[4] V mezidobí ministerstvo usnesením ze dne 22. 8. 2023, č. j. OAM-11478-46/ZM-2022, zastavilo řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 ZoPC, jelikož žalobkyně ukončila pracovní poměr dohodou ke dni 11. 8. 2022. Tato skutečnost byla podle ministerstva stěžejní pro další postup, protože žalobkyně neučinila oznámení o změně zaměstnavatele v souladu s podmínkami § 42g odst. 7 a 8 ZoPC. Zákon spojuje s uplynutím doby 60 dnů od ukončení pracovního poměru u zaměstnavatele na pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, zánik platnosti zaměstnanecké karty (§ 63 odst. 1 ZoPC), ledaže cizinec v této době učiní oznámení o změně zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 ZoPC. Proti usnesení o zastavení řízení se žalobkyně bránila odvoláním, které žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla a usnesení ministerstva potvrdila.

[5] Žalobkyní podanou žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2023 krajský soud napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že se vlivem nezákonného postupu správních orgánů dostala do „procesní pasti“, jelikož měla jiné zákonné prostředky, jak předejít zániku zaměstnanecké karty *ex lege*. Krajský soud dále shledal postup správních orgánů souladným se zákonem, navíc se žalobní argumentace mýjí s rozhodovacími důvody. Dle krajského soudu žalobkyně směšuje důvody sdělení, že nesplňuje podmínky pro změnu zaměstnavatele, s důvody nevyhovění žádosti podle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu a s důvody pro zastavení řízení. Správní orgány přihlédly ke zrušení původního rozhodnutí ministerstva tak, že zánik zaměstnanecké karty nelze odvozovat od posléze zrušeného rozhodnutí. Naopak, správní orgány odvodily zánik platnosti zaměstnanecké karty od skončení posledního pracovního poměru žalobkyně, ke kterému došlo dohodou dne 11. 8. 2022. Jelikož žalobkyně nepodala ve lhůtě 60 dnů ode dne skončení tohoto pracovního poměru žádost o změnu zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a 8 ZoPC, zanikla uplynutím této lhůty zaměstnanecká karta. Žalobkyně přitom nepředestřela, proč nemohla uvedené oznámení podat, a to i přes to, že byla její žádost o prodloužení zaměstnanecké karty zamítnuta. Proti případnému sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele by se mohla bránit správní žalobou, čímž by ve spojení

pokračování

s odvoláním podaným proti původnímu rozhodnutí ministerstva o zamítnutí její žádosti zabránila zániku platnosti zaměstnanecké karty. Na základě těchto důvodů se dle krajského soudu nejedná o „procesní past“.

[6] Otázku včasnosti oznámení o změně zaměstnavatele měla žalobkyně namítat v rámci řízení o žalobě proti sdělení o nesplnění podmínek pro změnu zaměstnavatele, a nikoliv v nynějším řízení. Dle krajského soudu se tak žalobkyně pokusila vnést do projednávané věci námitky právě proti sdělení o nesplnění podmínek o změně zaměstnavatele, a to oklikou pomocí námitek proti rozhodnutí o nevyhovění žádosti o změnu obsahu podání podle § 41 odst. 1 a 8 správního řádu. Žalobkyně však proti nosnému důvodu usnesení ministerstva ze dne 21. 8. 2023 nevznesla žádné námitky, přičemž se krajský soud ztotožnil s přednostní aplikací § 42g odst. 7 a 8 ZoPC oproti § 41 odst. 1 a 8 správního řádu. Jelikož zaměstnanecká karta *ex lege* zanikla, ministerstvo správně řízení o žádosti žalobkyně zastavilo. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány měly posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Stručné vypořádání tohoto zásahu učinilo ministerstvo nad rámec nezbytného odůvodnění, což nezakládá povinnost soudu tuto otázku věcně přezkoumat.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požaduje zrušit napadený rozsudek, rozhodnutí žalované i ministerstva a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka vymezuje přijatelnost kasační stížnosti tím, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebyl doposud řešen případ, kdy by byl v důsledku nezákonného rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty cizinci ukončen pracovní poměr, a po zrušení tohoto nezákonného rozhodnutí bylo řízení o žádosti zastaveno. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje též v tom, že v judikatuře soudu je řešena rozdílně otázka posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života v případě rozhodnutí o zastavení řízení.

[9] Dle stěžovatelky krajský soud nesprávně uvedl možnosti, které měla údajně mít k vyřešení své procesní situace. Pracovní poměr jí zanikl dne 24. 6. 2022 a jelikož od tohoto dne nebyla držitelkou pobytového oprávnění, nemohla ve lhůtě 60 dnů oznámit změnu zaměstnavatele, přičemž odkázala na rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 Azs 190/2024-31. Z uvedeného rozsudku plyne, že lhůta pro oznámení změny zaměstnavatele jí počala běžet nejdříve dnem právní moci rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalované o zamítnutí opožděného odvolání proti rozhodnutí o neprodloužení zaměstnanecké karty. Krajský soud též chybně uvedl datum skončení posledního pracovního poměru, jelikož se dle citovaného rozsudku k dohodě stran o rozvázání pracovního poměru učiněné po skončení pracovního poměru *ex lege* nepřihlíží pro účely běhu lhůty dle § 63 odst. 1 ZoPC. Stěžovatelka rovněž odmítá závěry krajského soudu, že její obrana zůstala „na půli cesty“. Podle věty poslední § 44a odst. 11 ZoPC učiní-li cizinec v rámci řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty oznámení o změně zaměstnavatele, má se za to, že žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty

na posledně oznámenou pracovní pozici. Proto je stěžovatelka přesvědčena, že proti sdělení o nesplnění podmínek o změně zaměstnavatele nemusela brojit samostatně správní žalobou.

[10] Dále stěžovatelka poukazuje na nepřezkoumatelné odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud sice konstatoval, že správní orgány reflektovaly vlastní předchozí nezákonný postup, avšak nijak nevypořádal žalobní argumentaci stěžovatelky stran zjevně nespravedlivého postupu správních orgánů. Ostatně i Nejvyšší správní soud dle ní dovodil povinnost správních orgánů vzít ve prospěch účastníka řízení vlastní předchozí nezákonný postup, kterým potenciálně mohly přispět k negativnímu vyřízení žádosti.

[11] Poslední námitkou stěžovatelka brojí proti nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života. Předně namítá, že se krajský soud nevypořádal s její argumentací ohledně přiměřenosti takového zásahu. Krajský soud toliko odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které může zásah do života žadatele o pobytové oprávnění představovat pouze meritorní rozhodnutí. Stěžovatelka však zpochybňuje argument krajského soudu, že se jedná o ustálenou judikaturu, a poukazuje na usnesení ze dne 10. 10. 2024, č. j. 8 Azs 99/2023-52, kterým byla otázka posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života v případě zastavení řízení předložena rozšířenému senátu. Dle stěžovatelky měl krajský soud v pochybnostech přiměřenost zásahu přezkoumat. Na nepřiměřenost poukazovala již ve správním řízení a zdůrazňovala i specifika svého případu. Krajský soud navíc nevypořádal námitku nepřiměřenosti rozhodnutí žalované minimálně dle § 2 odst. 3 správního řádu.

[12] Žalovaná ve vyjádření uvedla, že odkaz stěžovatelky na rozsudek č. j. 2 Azs 190/2024-31 není přílehlavý, jelikož v projednávané věci není sporné, zda stěžovatelka podala oznámení o změně zaměstnavatele včas (tj. dne 14. 4. 2023), nýbrž to, že nepředložila doklad o trvání pracovněprávního vztahu či o dni jeho skončení. Ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky žalovaná uvedla, že jelikož nevydala meritorní rozhodnutí o žádosti, nebylo její zákonnou povinností přiměřenost zásahu posuzovat. Ve zbytku odkázala na napadený rozsudek a vlastní rozhodnutí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně převyšuje vlastní zájmy stěžovatelky. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.). K obsahu neurčitěho pojmu přesah vlastních zájmů stěžovatele kasační soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém se nepřijatelností podrobně zabýval.

[15] Stěžovatelka odůvodňuje přijatelnost kasační stížnosti tím, že v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebyl doposud řešen případ, kdy by byl v důsledku nezákonného rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty cizinci ukončen pracovní poměr, a po zrušení tohoto nezákonného

pokračování

rozhodnutí bylo řízení o žádosti zastaveno. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje též v tom, že v judikatuře soudu je řešena rozdílně otázka posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života v případě rozhodnutí o zastavení řízení.

[16] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou z důvodu zásadního pochybení krajského soudu, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatelky. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost je důvodná.

III.a Přezkoumatelnost napadeného rozsudku

[18] Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se krajský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do soukromého a rodinného života stěžovatelky omezil toliko na odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž může takový zásah představovat pouze meritorní rozhodnutí. Zároveň se krajský soud nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí žalované alespoň z pohledu § 2 odst. 3 správního řádu. Též krajský soud nevypořádal námitku, že správní orgány nerefletovaly vlastní předchozí nezákonný postup a pochybení. Krajský soud sice konstatoval, že správní orgány vlastní pochybení refletovaly, avšak nevypořádal argumentaci stěžovatelky o jejich nespravedlivém postupu. Dle stěžovatelky tak krajský soud přešel jádro její argumentace. Námitky jsou částečně důvodné.

[19] Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, a ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[20] Žalovaná se v napadeném rozhodnutí odvolací námitkou stran zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky zabývala (str. 8 a 9 rozhodnutí žalované). Krajský soud k žalobní námitce, že správní orgány měly posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, uvedl, že podle ustálené judikatury nejsou správní orgány povinny posuzovat přiměřenost dopadů jejich rozhodnutí, je-li dán důvod pro zastavení řízení. Navíc by ani případný zásah do soukromého a rodinného života nemohl dle krajského soudu vést k „obživení“ již zaniklé zaměstnanecké karty (viz bod 41. napadeného rozsudku). Takové vypořádání považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné, věcným posouzením a správností těchto závěrů se bude kasační soud zabývat níže.

[21] Přezkoumatelné je i vypořádání žalobní námitky stran nereflektování vlastního předchozího pochybení správními orgány. Krajský soud se s touto námitkou vypořádal především v bodech 32. a 33. napadeného rozsudku. Dle něj z rozhodnutí ministerstva vyplývá zohlednění dřívějšího nezákonného postupu, navíc správní orgány odvodily zánik

zaměstnanecké karty nikoliv od právní moci původního, posléze zrušeného rozhodnutí, ale ode dne rozvázání pracovního poměru dohodou. I z této skutečnosti tak vyplývá reflexe pochybení správních orgánů.

[22] Napadený rozsudek je však nepřezkoumatelný, co se týká vypořádání namítané nepřiměřenosti rozhodnutí žalované podle § 2 odst. 3 správního řádu. Krajský soud se však k této žalobní námitce nevyjádřil. Stěžovatelka tuto žalobní námitku spojila s otázkou dopadů rozhodnutí žalované do jejího soukromého a rodinného života, ke které se krajský soud vyjádřil tak, že ji nebude posuzovat. Nelze však shledat dostatečným odůvodnění napadeného rozsudku, které reaguje toliko na druhou část žalobní námítky – posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Krajský soud se proto v dalším řízení vypořádá i s namítanou nepřiměřeností napadeného rozhodnutí optikou § 2 odst. 3 správního řádu.

[23] Shledaná nepřezkoumatelnost však nebrání vypořádání dalších kasační námitek, zejména posouzení správnosti závěrů ohledně posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

III.b Posuzování přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života

[24] Stěžovatelka namítá, že krajský soud měl v pochybnostech přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života posoudit. Navíc zdůrazňuje výjimečnost vlastního případu a vzhledem ke skutečnosti, že se krajský soud namítaným zásahem do soukromého a rodinného života nezabýval, odkázala na žalobní tvrzení. Námitka je důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka příhodně poukázala na to, že otázka, zda se má přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince posuzovat i v případě rozhodnutí o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu, byla předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu. Ten v nedávné době vydal rozsudek ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, odst. [52], a konstatoval v něm, že „*správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí.*“

[26] Stěžovatelka v projednávané věci namítala zásah do svého soukromého a rodinného života ve správním řízení, ostatně žalovaná se její odvolací námitkou zabývala. Ačkoliv krajský soud vydal napadený rozsudek před vydáním rozsudku č. j. 8 Azs 99/2023-65 a závěr uvedený v napadeném rozsudku byl v době jeho vydání věcně správný a podpořený hlavními liniemi judikatury (srov. odst. [8] rozsudku č. j. 8 Azs 99/2023-65), byla tato hlavní linie judikatury rozsudkem č. j. 8 Azs 99/2023-65 překonána. Za této situace tedy neobstojí závěr krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života v případě rozhodnutí o zastavení řízení, pro což krajský soud sám přiměřenost nehodnotil. Napadený rozsudek je proto nezákonný z důvodu nesprávného právního posouzení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ani pozdější změna judikatury uvedenému závěru nebrání. V souladu s principem incidenční retrospektivy je nutné uplatnit přijatý výklad právní normy ve všech dosud neskončených řízeních, a to i v řízení o kasační stížnosti, byť napadené rozhodnutí nabylo právní moci

pokračování

ještě před sjednocením (změnou) judikatury (viz odst. [64] rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2025, č. j. 8 Afs 102/2022-67, jakož i tam citovanou judikaturu). Krajský soud proto v dalším řízení věcně posoudí namítanou nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky.

III.c Prodloužení zaměstnanecké karty

[27] Ve vztahu k samotnému zastavení řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké stěžovatelka poukazuje na spletnost projednávané věci. Krajský soud nesprávně uvedl, že mohla oznámit změnu zaměstnavatele do čtrnácti dnů ode dne zániku pracovněprávního vztahu dne 24. 6. 2022, kdy jí zanikla i zaměstnanecká karta. Stěžovatelka je však přesvědčena, že učinit tuto změnu mohla až ode dne právní moci zrušujícího rozsudku č. j. 59 A 81/2022-33, a to v souladu s rozsudkem č. j. 2 Azs 190/2024-31. Zároveň v souladu s druhou právní větou uvedeného rozsudku nelze přihlížet k dohodě o ukončení pracovněprávního vztahu učiněné po přechozím nezákonném rozhodnutí. Stěžovatelka též odmítá, že by její obrana zůstala „na půli cesty“, jak uvedl krajský soud. Jelikož v průběhu řízení o prodloužení zaměstnanecké karty učinila též oznámení o změně zaměstnavatele, došlo podle § 44a odst. 11 ZoPC k „vtažení“ oznámení o změně zaměstnavatele do řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, a proto nemusela sdělení o nesplnění podmínek podle § 42g odst. 9 ZoPC napadat samostatnou správní žalobou. Námitky nejsou důvodné.

[28] Podle § 63 odst. 1 ZoPC *[p]latnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v § 42g odst. 7 až 10; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.*

[29] Podle § 63 odst. 2 ZoPC *[z]a podmínek stanovených v odstavci 1 zaniká i oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, pokud toto oprávnění vzniklo podáním žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty ministerstvo v takovém případě zastaví.*

[30] Podle odstavce třetího téhož ustanovení se odstavec první *nepoužije, jestliže cizinec před uplynutím doby uvedené v odstavci 1 učiní oznámení podle § 42g odst. 7 nebo podá žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem v souladu s podmínkami stanovenými tímto zákonem.*

[31] Pro posouzení této kasační námitky je podstatné, že ministerstvo řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastavilo podle § 63 odst. 2 ZoPC, jelikož od skončení posledního pracovněprávního vztahu neučinila stěžovatelka ve lhůtě 60 dnů oznámení o změně zaměstnavatele.

[32] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil následující. Stěžovatelka měla na území tuzemska povolený pobyt na základě zaměstnanecké karty od 26. 3. 2020 do 25. 3. 2022. Dne 8. 2. 2022 požádala o její prodloužení, avšak ministerstvo žádost zamítlo dne 11. 5. 2022. Proti rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, které žalovaná dne 14. 10. 2022 zamítla pro opožděnost. Rozhodnutí žalované následně zrušil krajský soud

rozsudkem č. j. 59 A 81/2022-33 pro vady doručování v řízení v prvním stupni a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Ta následně zrušila i původní rozhodnutí ministerstva. Dne 14. 4. 2023 stěžovatelka podala oznámení o změně zaměstnavatele (§ 42g odst. 7 ZoPC), alternativně žádost o změnu obsahu podání (§ 41 odst. 8 správního řádu). Ministerstvo jí sdělením ze dne 12. 5. 2023 oznámilo, že podmínky pro změnu zaměstnavatele nesplňuje, a usnesením ze dne 21. 8. 2023 nepovolilo změnu obsahu podání. Následující den, tj. 22. 8. 2023, ministerstvo zastavilo řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podle § 63 odst. 2 ZoPC. Odvolání proti oběma usnesením žalovaná zamítla rozhodnutími ze dne 12. 12. 2023.

[33] Nejvyšší správní soud dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že správní orgány postupovaly správně, když řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty zastavily podle § 63 odst. 2 ZoPC. Přitom je nerozhodné, že stěžovatelka učinila oznámení podle § 42g odst. 7 ZoPC. V důsledku sdělení ministerstva ze dne 12. 5. 2023 podle § 42g odst. 9 téhož zákona, že oznámení nesplňuje podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a 8 ZoPC, se na oznámení stěžovatelky hledí, jako by nebylo učiněno. Judikatura kasačního soudu považuje toto sdělení za rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., proti kterému lze brojit přímo (správní) žalobou proti rozhodnutí (viz odst. [20] rozsudku NSS ze dne 12. 10. 2023, č. j. 9 Azs 177/2023-25, a tam citovanou judikaturu). Jestliže tedy ministerstvo vydalo negativní sdělení, mohla stěžovatelka (zastoupená advokátem – právním profesionálem) proti sdělení brojit správní žalobou, avšak neučinila tak. Stěžovatelka navíc ani v kasační stížnosti sdělení podle § 42g odst. 9 ZoPC nezpochybňuje a proti jeho obsahu nebrojí. V důsledku negativního sdělení se na oznámení hledí, jako by jej stěžovatelka vůbec neučinila. Za této situace byla naplněna hypotéza § 63 odst. 2 ZoPC a ministerstvo řízení správně zastavilo.

[34] Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatelky, že oznámením o změně zaměstnavatele v průběhu řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty je řízení o oznámení vtaženo do řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Kasační soud nikterak nepopírá, že podle § 44a odst. 11 ZoPC, věty poslední, lze oznámit změnu zaměstnavatele i v průběhu řízení o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Konkrétně dle tohoto ustanovení *[j]estliže bylo v průběhu řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty učiněno oznámení podle § 42g odst. 7, 8 nebo 10, má se za to, že cizinec žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty z důvodu zaměstnávání na poslední oznámenou pracovní pozici*. V obou případech (žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty a oznámení o změně zaměstnavatele) však musí žadatel dodržet jejich zákonem stanovené náležitosti. Jen tehdy, jsou-li splněny všechny podmínky uvedené v § 42g odst. 7 a 8 ZoPC, může nastat situace předpokládaná větou poslední § 44a odst. 11 ZoPC. K tomu však v projednávané věci nedošlo, jelikož se na oznámení stěžovatelky pro nesplnění těchto podmínek hledí, jako by jej vůbec neučinila. Ostatně smyslem § 44a odst. 11 ZoPC není sloučení těchto řízení, jak se stěžovatelka mylně domnívá, ale skutečnost, že změnu zaměstnavatele může cizinec oznámit a učinit i v průběhu řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Jedná se však o dva odlišné a samostatné instituty, přičemž se každý z nich řídí svými vlastními pravidly.

[35] Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozumí argumentaci stěžovatelky a její frustraci z předchozího nezákonného postupu správních orgánů. Správní orgány však následně postupovaly v souladu se zákonem. Bylo na stěžovatelce (již v průběhu správního řízení

pokračování

zastoupené advokátem), aby si střežila svá práva a činila všechny potřebné kroky vedoucí k prodloužení pobytového oprávnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto rozsudek krajského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zde uvedeným (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu